

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. Ловеч, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

Членове: ПЛАМЕН ПЕНОВ
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА Въззивно гражданско дело № 20224300500078 по описа за 2022 година

и за да се произнесе съобрази:

Производство с правно основание чл.258 от ГПК

С решение № 119 от 29.12.2021 година, постановено по гр.дело № 786 по описа за 2021 година, Тетевенският районен съд е признал за установено, на основание чл.422 във вр. с чл.415 от ГПК, съществуване на вземане на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК:*****3, със седалище и адрес на управление в град ***** представявано от Д.К.К. и М.С. срещу ИВ. ИВ. УДР., ЕГН:***** от град ***** , в размер на 617.81 лева, представляваща незаплатена цена на мобилни устройства SAMSUNG GALAXY S9 BLACK и NOKIA 3 BEACK, предоставени по договори за лизинг от 04.10.2017г. и допълнително споразумение от 06.09.2018г., за която сума е издадена Заповед по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело №279/2021г. по описа на РС-Тетевен. Отхвърлил е, като неоснователен и недоказан, предявеният от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД“ срещу ИВ. ИВ. УДР. иск в частта за установяване на вземане в размер на 585.30 лева, представляващи незаплатени месечни абонаментни такси за потребени мобилни услуги, за които са издадени фактури с номера: 7284626046/15.02.2019г, 7285951182/15.03.2019г, 7287255065/ 15.04.2019г, *****/15.05.201 за периода от 15.01.2019 г. до 14.05.2019 г. Осъдил е И.И.в У. да заплати на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД сумата от 50.00 лева- сторени разноси по исковото и заповедно производство по ч.гр.дело №279/2021г по описа на РС-Тетевен, като отхвърлил искането за присъждане на разноси в исковото производство за адвокатско възнаграждение в размер на 221.77 лева.

Срещу решението е подадена *въззивна жалба* от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, чрез адвокат В.Г.- САК, която го обжалва в частта, в която е отхвърлена претенцията за неплатени абонаментни такси и потребени мобилни услуги в размер на 585.30лв. , като неправилно, незаконосъобразно и необосновано.

Оспорва изводите на съда за недоказаност на иска в тази част и счита, че съдът е допуснал процесуални нарушения.

Поддържа, че по делото е установено и това е прието от съда, че между страните съществува валидна облигационна връзка, по силата на която операторът е предоставил на абоната мобилен номер, при съответни месечни такси и срок на действие на договора, срещу задължението за заплащане на уговорената в договора цена на услугата, т.е. месечната абонаментна такси. Сочи, че писмените доказателства не са оспорени от ответната страна и затова въззивникът не е съгласен с извода на съда, че това не е достатъчно, за да се приеме, че претенцията е основателна. Изтъква, че ответникът ИВ. ИВ. УДР. е бил абонат на дружеството и е сключил валидни договори за мобилни услуги с ищеца, в които ясно е определена месечната дължима цена за предпочетения от клиента абонаментен план и само на договорно основание месечно се дължи цена за всеки избран абонаментен план + месечната лизингова вноска за мобилното устройство, взето към абонаментите за номера 359895928459 и 359897649006 за мобилния номер, което е общо в размер на 177,44лв. За периода от 15.01.2019г. до 14.05.2019г. Твърди, че Теленор е издал три броя месечни фактури, от което следва, че абонатът дължи минимум сумата в размер на 532.32лв. /3 x 177,44лв./.

На следващо място оспорва изводите на съда, че фактурите, тъй като не са подписани от ответника, не могат да се ценят с доказателствена сила (нещо което ищецът сам е заявил още в исковата молба), а акцентира, че претендираните суми се дължат *не въз основа на издадените фактури, а на договорно основание.*

Изтъква, че въззивникът посочва като неправилни разсъжденията на съда, че не е доказано по делото ищецът да е предоставил услугите в претендирания размер, тъй като противоречат на всички представени доказателства. Подчертава, че съдът не е взел предвид, че страните са обвързани от подписаните договори което означава, че до изтичане на крайния срок за ползване на всеки сключен абонамент, абонатът дължи месечна цена за избрания абонаментен пакет, предоставен за ползване за договорения срок. Сочи, че към договорите за мобилни услуги за мобилни номера 359895928459 и 359897649006 са сключени и договори за лизинг, в които страните са уговорили, че месечните лизингови вноски се фактурират от лизингодателя и заплащат от лизингополучателя съгласно сроковете, условията и начина за плащане на задълженията на лизингополучателя в качеството му на абонат на мобилни услуги, според договора за предоставяне на такива услуги и Общите условия на „Теленор България“ ЕАД /чл.3, ал.2/ и само на договорно основание месечно се дължи цената в размер на 177.44лв. от абоната.

Наред с изложеното, отбелязва, че ищецът е направил изрично искане по смисъла на чл. 238 и чл. 239 от ГПК за произнасяне с неприсъствено решение, което изобщо не е коментирано в крайния акт, въпреки че са налице всички предпоставки за постановяване на такова решение.

Моли, да бъде отменено обжалваното Решение №119/29.12.2021г., постановено по гр.д. № 786/2021г., на РС Тетевен, в частта, в която е отхвърлена претенцията на Теленор за

неплатени месечни абонаментни такси и потребени мобилни услуги в размер на 585,30лв. и вместо него- постановено друго, с което да се уважат претенциите на мобилния оператор, както и да се присъдят и разноските по делото.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от ИВ. ИВ. УДР..

В съдебно заседание страните редовно призовани не се явяват.

От представените доказателства по гр.д.№786/2021 г. на ТРС, от становището на страните, които съдът възприема поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност, се установяват следните фактически обстоятелства:

ИВ. ИВ. УДР. е бил абонат на дружеството видно от договор за мобилни услуги от 3.09.2016 г, договор за мобилни услуги от 4.10.2017 г. договор за мобилни услуги от 22.01.2019 г. и титуляр по мобилни номера, както следва: 1.) Мобилен номер 359895928459 с избрана абонаментна програма Тотал 36.99лв., съгласно допълнително споразумение към договор за мобилни услуги от 6.09.2018 г., като към абонамента е сключен и Договор за лизинг от същата дата 06.09.2018г. , по силата на който на абоната е предоставено за ползване мобилно устройство SAMSUNG Galaxy S9 Black за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 39,99лв.; 2.) Мобилен номер 359892472116 с избрана абонаментна програма Интернет 20.99лв., 3.) Мобилен номер 359897649006, с избрана абонамента програма Тотал 24.99лв. Към абонамента е сключен и Договор за лизинг от същата дата 04.10.2017 г. по силата на който на абоната е предоставено за ползване мобилно устройство NOKIA 3 Black за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 4,49 лв.; 4.) Мобилен номер 359892235998 с предпочетена абонаментна програма Тотал 49.99 лв. Въззивникът прилага към договорите и издадени от него фактури №7284626046/15.02.2019 г. на стойност 216,32 лв, № 7285951182/15.03.2019 г, на стойност 398,84 лв, №7287255065/15.04.2019 г, на стойност 576,27 лв , № *****/15.05.2019 г. на стойност 585,30 лв, в които са начислени стойности на мобилни услуги и абонаментни такси. Към фактурите има подробна разпечатка на потреблението и таксуването на услугите, разговорите и дължимите лизингови вноски за процесните периоди от време.

Подадено е заявление от въззивника за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист по реда на чл.410 от ГПК, по което е образувано ч.гр.дело №279/2021г по описа на РС-Тетевен. Издадена е заповед №160/21.05.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, за следното парично вземане:главница в размер на 1203.11 лева, ведно със законната лихва от 19.04.2021 г до окончателното изплащане на вземането, както и за държавна такса в размер на 39.89 лева.

С разпореждане №744/21.05.21 г. постановено по ч.гр.д.№279/21 г. ТРС е отхвърлил молба, обективизирана в заявлението,за издаване на заповед по чл.410 от ГПК за неустойка в размер на 791.37 лева и за разноски в размер на 221.77 лева за адвокатски хонорар.

Заповедта е връчена на длъжника У. по реда на чл.47 ал.5 от ГПК, поради което заповедния съд с разпореждане от 17.08.2021 г е дал указания на заявителя, че може да

предяви иск за установяване на вземането си в едномесечен срок. Това разпореждане е връчено на въззивника на 25.08.2021 г., а исковата молба е подадена на 10.09.21 г., т.е. в законоустановения срок, следователно и настоящето производство е допустимо.

При така приетата за установена фактическа обстановка съдът счита, че е сезиран с иск с правно основание чл.422 ,ал.1 във връзка с чл.415 от ГПК, с искане за признаване на установено съществуване на вземане на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ" ЕАД/, ЕИК:*****3, със седалище и адрес на управление в град ***** представлявано от Д.К.К. и М.С. срещу *ИВ. ИВ. УДР.*, ЕГН:***** от град ***** , в размер 585.30 лева, представляващи незаплатени месечни абонаментни такси за потребени мобилни услуги, за които са издадени фактури с номера: 7284626046/15.02.2019г, 7285951182/15.03.2019г, 7287255065/ 15.04.2019г., *****/15.05.201 за периода от 15.01.2019 г. до 14.05.2019 г. За да бъде уважен този установителен иск следва ищецът при условията на пълно и главно доказване на докаже, че е предоставил на У. мобилни услуги и, че ответникът дължи горепосочената сума, представляваща неизплатени месечни абонаменти такси за потребени мобилни услуги, в какъвто смисъл са твърденията му, изложени в заявлението подадено пред ТРС и исковата молба.

У. е сключил валидни договори за мобилни услуги с на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ" ЕАД, в които ясно е определена месечната дължима се цена на предпочетения от клиента абонаментен план, както и, че са му били предоставени мобилни устройства също по сключени валидни договори за лизинг, в които са посочени и месечните лизингови вноски. У., редовно призован за първата и въззивната инстанции, не се явява, не оспорва исковете и не взема становище по представените доказателства.

Въззивната инстанция установява, че в индивидуалните договори за мобилни услуги от 4.10.2017 г, от 6.09.2018 г. и от 22.01.2019 г. ответникът е поел задължение да заплаща на оператора цените на услугите според избрания от него абонаментен план и условия, в случая Тотал 24,99, със сключен към него и договор за лизинг на мобилно устройство NOKIA 3 Black за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 4,49 лв, стандартен месечен абонамент на стойност 36,99 лв, със сключен към него Договор за лизинг от същата дата за мобилно устройство SAMSUNG Galaxy S9 Black за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 39,99 лв.; абонаментна програма Интернет 20.99 лв.и Тотал 49.99 лв В описаните по-горе договори и допълнителни споразумения са посочени всички данни на потребителя, описание и вид на услугите, цена, ценови пакети или тарифи, условия и срокове на плащане. По този начин договорите и допълнителните споразумения между страните са с минимално установеното съдържание по чл.228 от ЗЕС. Освен това при ползване на телефонни услуги чрез индивидуален договор, насрещното задължение на потребителя е да заплати дължимите месечни такси и цените, на ползваните от него услуги през съответния отчетен период, като плащането се извършва въз основа на издадено от оператора фактура, в срока, посочен във фактурата съгласно чл.26 и 27 от ОУ. В процесните фактури, издадени от

въззивника са посочени са означени както месечните такси, така и цената на ползваните от У. услуги и срока за ползването им, както и стойността на месечните лизингови вноски. По този начин въззивника е индивидуализирал по основание и размер периодичните си вземания и е определил срока за плащането им, порди което ответната страна е била в обективна възможност да ги изпълни. Общият размер на вземанията за неплатени абонаментни такси и използвани услуги за времето от 1.01.2019 г. до 14.05.2019 г. възлизат на сумата 585,30 лв. и се формира като сбор от таксите и цената на услугите във всяка една от фактурите, издадени за отчетните периоди, попадащи в този времеви интервал.

Следователно и при тези мотиви настоящата инстанция приема, че иск с правно основание чл.422 ,ал.1 във връзка с чл.415 от ГПК, с искане за признаване на установено съществуване на вземане на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ" ЕАД/, ЕИК:*****3, със седалище и адрес на управление в град ***** представлявано от Д.К.К. и М.С. срещу *ИВ. ИВ. УДР.*, ЕГН:***** от град *****, в размер 585.30 лева, представляващи незаплатени месечни абонаментни такси за потребени мобилни услуги, за които са издадени фактури с номера: 7284626046/15.02.2019г, 7285951182/15.03.2019г, 7287255065/ 15.04.2019г, *****/15.05.201 за периода от 15.01.2019 г. до 14.05.2019 г. се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен.

По тези съображения и поради несъвпадане на правните изводи на настоящия състав на Ловешки окръжен съд с изложените в атакуваното решение № 119/29.12.2021 г. постановено по гр.д.№786/21 г. по описа на ТРС, то следва да бъде отменено като неправилно в частта, с която е отхвърлен като неоснователен и недоказан, предявеният от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД“ срещу *ИВ. ИВ. УДР.* иск в частта за установяване на вземане в размер на 585.30 лева, представляващи незаплатени месечни абонаментни такси за потребени мобилни услуги, за които са издадени фактури с номера: 7284626046/15.02.2019г, 7285951182/15.03.2019г, 7287255065/ 15.04.2019г, *****/15.05.201 за периода от 15.01.2019 г. до 14.05.2019 г. и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл.422 ,ал.1 във връзка с чл.415 от ГПК, с искане за признаване на установено съществуване на вземане на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ" ЕАД/, ЕИК:*****3, със седалище и адрес на управление в град ***** представлявано от Д.К.К. и М.С. срещу *ИВ. ИВ. УДР.*, ЕГН:***** от град *****, в размер 585.30 лева, представляващи незаплатени месечни абонаментни такси за потребени мобилни услуги, за които са издадени фактури с номера: 7284626046/15.02.2019г, 7285951182/15.03.2019г, 7287255065/ 15.04.2019г, *****/15.05.201 за периода от 15.01.2019 г. до 14.05.2019 г.

При този изход от процеса следва да бъде осъден У. да заплати на въззивника разносните пред настоящата инстанция в размер на сумата 25 лв. за ДТ, а що се отнася до присъждане на адвокатски хонорар, то претенцията следва да се остави без уважение. Представен е списък по чл.80 от ГПК, в който се посочва, че претенцията за заплащане на

адвокатски хонорар възлиза на сумата 180 лв. В представения договор за съдействие и защита на л.8 от делото е посочена сумата 180 лв като платима в брой и внесена сумата 180 лв., но не е уточнено дали е заплатена в брой или по банков път. Ако сумата е заплатена по банков път, то следва да се представи фактура, тъй като дружеството е регистрирано по ЗДДС. До същия извод е достигнал и ТРС по отношение претенцията за разноски и е отхвърлил същата за първа инстанция.

Воден от горните мотиви съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като неправилно съдебно решение № 119/29.12.2021 г. постановено по гр.д.№786/21 г. по описа на РС-Тетевен, в частта, с която е отхвърлен като неоснователен и недоказан, предявеният от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД“ срещу ИВ. ИВ. УДР. иск за установяване на вземане в размер на 585.30 лева, представляващи незаплатени месечни абонаментни такси за потребени мобилни услуги, за които са издадени фактури с номера: 7284626046/15.02.2019г, 7285951182/15.03.2019г, 7287255065/ 15.04.2019г, *****/15.05.201 за периода от 15.01.2019 г. до 14.05.2019 г, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 във вр. с чл.415 от ГПК, съществуване на вземане на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ" ЕАД/, ЕИК:*****3, със седалище и адрес на управление в град ***** представлявано от Д.К.К. и М.С. срещу ИВ. ИВ. УДР., ЕГН:***** от град *****, в размер на 585.30 лева, представляващи незаплатени месечни абонаментни такси за потребени мобилни услуги, за които са издадени фактури с номера: 7284626046/15.02.2019г, 7285951182/15.03.2019г, 7287255065/ 15.04.2019г, *****/15.05.201 за периода от 15.01.2019 г. до 14.05.2019 г.

ОСЪЖДА ИВ. ИВ. УДР. да заплати на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“/ сумата 25 лв. разноски във въззивното производство и **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за заплащане на сумата 180 лв. за адвокатско възнаграждение

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____